

οικειών, Μάγισσα Βασιλέα, Δαφνοστερή Βασιλέα, Λούκιανον—το Θαλασσοπούλι των Κυκλάδων (0) με Ξεντενεμένη Κορφατοπούλια, Κωνσταντινουπολίτικο Διαβολάκι, Τριανταφυλλένιο Διαβολάκι, Διαβολάκι του 'Αρσάκου—δ' 'Ηώς των Βαλκανίων (0) με 'Αστέρια του Βέγα, Βασιλίαν των 'Ανθέων, Κόρη των Κυμάτων—το Ισαγόδι της Λευτεριάς (0) με 'Ιδιότροπον, 'Αειδέα και 'Ε—δ' 'Αθος (0) με Δόξαν του Κωνσταντίνου, Σπαθί του Κωνσταντίνου, Μικράν Γόησαν, Φταχό Χαμομηλάκι, Χρυσόδοξο Σύννεφάκι, Μαχμουλόξο—δ' 'Οδοιπόρος (0) με Μάγισσα Βασιλέα, Ανακαμάχητον Σιωπηλάτην, Δαφνοστερή Βασιλέα.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της : Ε. (σήμερον συμφωνώ με όλα όσα μου γράφετε) Διαβολάκι της Δαμπής (χαίρω πολύ, γράφε μου και εις το έξης, τα δια την Σ. Σ. Σ. χωριστά, όχι μαζί με το γράμμα) Μεσοηραϊκήν 'Ακτήν (ελογισθή ως ξεσπάθωμά σου) ναι, ευχαριστήθηκα πού το ποιήμα έκεινο εινε δικό σου την κρίσιν μου θα ιδής όταν θα το δημοσιεύσω αν μου δοθῆ έννοείται, ευκαιρία) 'Ωραία Δόξαν (ευχαριστώ δια την έγγραφον του άδελφού σου του ένέκριντα ψευδώνυμου) Ξεντενεμένη Λόδοξο (ευχαριστώ τον παππού για τα καλά του λόγια) 'Ερηβον 'Ερηβον (διάβασε τον 'Οδηγον να ιδής τους όρους) το Π. Πνεύματα δημοσιεύονται δια κλήρον) Δαυλόν του Κανάκη (άρετά έλυσεσ' τάποτε λέσματα θάργησον άκόμη) Μικρόν 'Αγαλόν (δεν πειράζει, και του χρόνου!) 'Ασπρ (ά, αυτά θα γίνον' τα έλαβα) 'Αειδέα χαιρω πού έγγεινε καλά κ' ευχαριστώ δια τας καλās διαθέσεις, Τριανταφυλλένιο Διαβολάκι (και εις άλλα με ύγειαν λοιπόν!) 'Ιουδα (δ, νομίζεις ότι μόνη σύ την έπαδε; με την πρωταπριλιάν; νάξερεις πόσοι άλλοι! άκόμη και συνεργάται μου, πού έσπευσαν να μου στείλουν ύλην δια τα δεκαεξασέλιδα.) Τραγούδι της Λευτεριάς (συμφωνώ με την γνώμην του θείου σου) Μπουμπιάν (τα πρόσωπα γενικώς' έστειλα.) Πέρινην Ματιάν (με μεγάλην μου χαράν έλαβα γράμμα σου ύστερ' από τόνσον καιρόν) τα «Δίδυμα του Τράσβαλ» εινε εις τον τόμον του 1907) 'Ανθος του 'Αργού (και οι δυο μαζί, αλλά με δυο δεκάλεπτα) Γυνθειωτάκι (όρατο όποις πάντα το γράμμα σου' όχι, Μικρό Μυστικόν σου δι' αυτούς δεν έλαβα) Τυλιβίθρον (μετά τας έξετάσεις, γράφε μου συχνότερα) Κ. Δ. 'Ελ. (ευχαριστώ δια το ξεσπάθωμά) 'Αγροστον (όχι) το λέγε και με καρπούζια) Θραϊμβον του Δικαίου (έστειλα' ευχαριστώ δια την επέκασιν του ξεσπαθώματος) Κ. Α. Κρονι. (ναι, παραλείπω μερικάς, πρώτον διότι δεν ύπάρχει πολυς τόπος και φοβόμαι μη μείνωμε άργότερα χωρίς εικόνας' έπειτα, επειδή πρέπει να δημοσιευεται περισσότερον κείμενον), 'Αροισμένο Κύμα (ελπίζω ότι τάρα θα μου γράψης συχνότερα) πως μου έφάνη το κομμάτι σου, θα το ιδής αν δημοσιευθῆ' ιδιαιτέρως δεν έχω τόπον να λέγω.) Θαλασσοπούλι των Κυκλάδων (άπλούστατα, το ψευδώνυμον Μουζέ' ένήκει σε άγόρι.) 'Ελενιά, Δαφνοστερή Βασιλέα, Μίμνη Α. Οικ. 'Υπερασπιστήν της Σπάτης, κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 164 Διαγωνισμού Λύσεων 'Απριλίου—'Ιουλίου.

Αι λύσεις δεκται μέχρι της 16ης 'Ιουλίου.

- 271. **Λεξιγράφος**
Το πρώτόν μου δεν εινε λίγο. Έβφημον τάλλή μου ουνήθως. Και εις τα δύο αυτά ξανόγω 'Αρχαίος Μούσης σεμνόν ήθος. 'Εστάλη υπό του Οθωνίου Θόλου
- 272. **Συλλαβόγραφος**
'Ενα σύμφωνον έν λήθης Κ' εις το φθί; κοντά το φέρης, Τότε φύγε να προλάθης... Γιτι ποιόν θα κόψη ξέρεις; 'Εστάλη υπό του Φασιακμιά
- 273. **Μεταγραμματισμός**
Με χρειάζεσαι να πλέ; Κ' έγια-μόλα να μου λές. 'Ενα γράμμ' αν μου άλλάζης, Σε νησι' θα πάς νάράξης. 'Εστάλη υπό του Νοσταλγού
- 274. **Αίνιγμα**
Βασιλευς το άρσενικόν μου 'Ενδοξος του Βυζαντίου Πόλις το ούβτερόν μου Είς τούς πόδας ήφικιστίου. 'Εστάλη από το Θαλασσοπούλι του Στόλου
- 275—279. **Μαγική Συλλαβή**
Τη ανταλλαγή δύο τυγχών γραμμάτων εκάστης των κάτωθι λέξεων, δια μία; συλλαβής, πάντοτε της αυτής, να σχηματισθών, άνευ αναγραμματισμού, άλλα τόσαι λέξεις: γήπεδον, νόσος, άμυνα, γωνία, μύς. 'Εστάλη υπό της Μεσοηραϊκής 'Ακτής

280. **Έξάπλευρον**
* * * * * = Προμήτωρ.
* * * * * = 'Υγρόν.
* * * * * = Δέ, άρμασε.
* * * * * = Νήσος του Αιγαίου.
* * * * * = Νομοθέτης.
* * * * * = 'Υλικόν και θνητόν.
* * * * * = Βεβαιωτικόν.
Και καθέτω; τα ίδια.
'Εστάλη υπό Κ. Α. Μιχαηλίδου

ΝΕΟΣ Γίμοκατάλογος Καταργών πάντα προηγούμενον

23 ΤΟΜΟΙ 23 ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1916)

3 **Τόμοι:** των ετών 1894, 1895, 1896 έκαστος άδ. δ. 3—Χρυσόδ. δ. 6.

9 **Τόμοι:** των ετών 1897 έως 1905 έκαστος άδ. δ. 7—Χρυσόδ. δ. 10.

11 **Τόμοι:** των ετών 1906 έως 1916. έκαστ. άδ. δ. 8.—Χρυσ. δ. 11.

ΑΙ άνω τιμαί εινε δια τους παραλαμβάνοντας τους τόμους εκ του Γραφείου μας. Οι παραγγέλλοντες να σταλούν ταχυδρομικώς, πρέπει να προσθέντων δια ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου λεπτά 50 δια το 'Εσωτερικόν και δρ. 1,50 δια το 'Εξωτερικόν.

281. 'Επιγραφή
Α Ι Ν Α
Α Ν Ο Ρ
Α Ι Γ Ρ

Ζητείται ή ανάγνωσις αυτής της 'Επιγραφής 'Εστάλη υπό του Φιλομήτορος

282. **Τετραπλή 'Ακροστιχίς**
Τα μέν άρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν άρχαίον λυρικόν ποιήτην τα δεύτερα γράμματα πόλιν της Σικελίας, τα τρίτα έπιθετον σημαίνον τον στερούμενον κύρους, και τα τέταρτα λίμνην της 'Ελλάδος.
1, Δένδρον άνθοφόρον 2, Χώρα της 'Ελλάδος: 3, Ρήμα: 4, 'Αρχαίον ένδοξον χωρίον της 'Αττικής: 5, 'Ωρα του έτους: 6, Πτηνόν.
'Εστάλη υπό του Νικητού της Αθων

283. **Μικτόν**
εα - * - ωο - κ - τ - μ - γλυ - *
'Εστάλη από το 'Εγγλέζα

284. **Γρίφος**
λε λι λι λι 1
λε λι λι λι λι 0α 0α 1 κερδ' 1
λε λι λι λι λι λι 0α 0α 1 κερδ' 1
λε λι λι λι λι λι 0α 0α 1
λε λι λι λι λι λι 0α 0α 1
'Εστάλη από Κωνστ. Δ. 'Ελευθερουδάκη

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—76]
Αάθος κάνεις, 'Ανοιξιάντικο 'Αεράκι. Τραγούδι Μικρών Μυστικών σου έστειλα την 28 Μαρτίου. 'Αν δεν το έλαβες πταίει το ταχυδρομείον. **17η της 'Ελλάδος**

[ΙΖ'—77]
Ιδρύθη έν 'Αγρινίω σύλλογος υπό την επωνυμίαν «'Ανικήτων», σκοπών ευρύτεραν διάδοσιν της «Διαπλάσεως» δια του ξεσπαθώματος. Ζητούνται δραστηρίαι αντιπρόσωποι. Διεύθυνσις: Σύλλογον «'Ανικήτων», Poste-Restante, 'Αγρινίου.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ όσων αι λύσεις, άδιακρίτως φυλλαδίων έλήφθησαν από 12—18 'Απριλίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Χ. Γ. Βούλτεψης, Σπ Β. Ζήσης, Θ. Γ. Γιαννουλόπουλος, 'Εμ. Ι. Σέρβης, Γε. Χ. 'Αλεξάνης, Α. Ν. Θ. Κλαδάς, Γεωργ. 'Ερ. 'Ολλσον, Γερμανόπουλος, Κ. Ε. Λαγώνος, Μαρία Σπ. Γαλλάνη, Σπ. Π. Νικολαΐδης, Αρ. Ρόμπος, Σπ. Κογκόπουλος, Π. Κορνηγιός, Α. Δ. Κανέλλη, Εδθ. Γεωργιανός, Γ. Α. Καραβάκης, Καλλιάντζαρος, 'Ιωάννα Θ. Μπάρα, Έσνια Ν. Κωνσταντινίδου, 'Ελενιά, Αγγ. Κασούδης, Γ. Ν. Μητσόπουλος, 'Αλ. Θ. Νικολάου, ΑΓΙΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ: Κ. Α. Τριανταφυλλίου.

ΑΡΤΗΣ: Χ. Α. Ο.
ΒΟΛΟΥ: Α. Γ. Κατσιμπας, Α. Θεοδοπίδης, Π. Γ. Βασιλέας.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Νικ. Φωτιάς.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Κατίνα Α. Γάλη, Π. Α. Κωνσάνης, 'Ιω. 'Αντωνιάδης.
ΔΙΜΝΗΣ: Κ. Γ. Γυροτόσημος.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Α. Στανουπόπουλος, Β. Π. Κωνσταντινοπούλου, 'Αλώπηξ.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ε. Οικονόμου, Α. Παβέλλας, Β. Παπαδοθανός, Στ. Ι. Γεωργιάδης.
ΣΥΔΟΚΑΣΤΡΟΥ: Γ. Κ. Γιαννοπούλου, Αδ. Ν. Κορόνης, Φιλ. Α. Γουλιές.
ΟΔΗΣΣΟΥ: 'Ηώς των Βαλκανίων.
ΠΑΤΡΩΝ: 'Ολυγ Ν. Μπαλογιάννη, 'Ισμήνη Ι. Χαράλαμπα, Λελέξ Π. Νικολόπουλος.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Π. Χρυσούλης, Μαρ. Σταυριαννοπούλου, Ν. Στρατηδάκης, Θ. Α. Σακελλαρόπουλος, Κ. Σπ. Λούσος, Παν. Κούσταλης, Καλλιόπη Κ. Βέγνου, Σπέρ Ν. Σαροβίδης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Κ. Ν. Τρελόπουλος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Π. Γ. Μπακιρής.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

'Όλων των άνωτέρω τά όνόματα έτέθησαν εις την Κληρωτίδα και έληφθήσαν οι έξης δύο: ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ Ν. Θ. ΚΑΛΑΑΣ έν 'Αθήναις και ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΠ. ΔΡΟΣΟΣ έν Πειραιεί ό όποιοι ένεγράφησαν δια τρεις μήνας από της Μαΐου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ
Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άληθείς παρασχόν εις την χαράν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παΐδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
'Εσωτερικου	'Εξωτερικου	ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879		Δια των Πρακτόρων 'Εσωτερ. λ. 10. 'Εξωτερ. λ. 15
Έτησια . . . . . δρ. 8.—	Έτησια . . . . . φε. κε. 10.—			Φύλλα προηγούμενα ετών, Α' και Β' περιόδου ταμώνται έκαστον λεπ. 25
Έξάμηνος 4,50	Έξάμηνος 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τετμήνος 2,50	Τετμήνος . . . . . 3.—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		'Οδός Εβριπίδου άρ. 38, παρα το Βαρβάκειον
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.		Έν 'Αθήναις, 29 'Απριλίου 1917		'Ετος 39ον.—'Αριθ. 22
Περίοδος Β'—Τόμος 24ος				

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα υπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

'Όλο έκείνο το μέρος του νησιού, ως το νότιο άκρωτήρι της Σιαγόνας, πού έκλεινε τον όρμον της 'Ενώσεως, ήταν ξερό και άγονο. Δεν έδλεπεσ παρά άμους και κοχύλια, ανακατωμένα με κορμάτια από λάβες. Μερικά θαλασσοπούλια έσύχναζαν την έρημη άκρογιαλία, καθώς και άγριοπαπιας, πού του κάκου προσπάθησαν να της σκοτώσουν με σαΐτιές, γιατί δεν έστέκοντο καθόλου κ' ήταν δύσκολο να της κτυπήση κανείς πεταχτά. Κι' ο ναύτης έλεγε και ξανάλεγε:

— Βλέπετε, κυριε Σμιθ, πόσο μάς χρειάζονται ένα-δύο κυνηγετικά τουφέκια; χωρίς αυτά, δεν γίνεται τίποτα!

— Στο χέρι σου εινε, άπαντούσε ο ρεπόρτερ. Φέρε του σίδερο για της κάννες, άτσάλι για της φωτιές, θειάφι, κάρβουνο και νίτρο για την πυρίτιδα, υδράργυρο κι' άζωτικό όξύ για τα καπούλια; μολύβι τέλος για τα σκάγια και της σφαίρες, κι' ο χ. Σμιθ σου κάνει πρώτης τάξεως τουφέκια!

— 'Όλ' αυτά τα ύλικά βρϊτκονται βέβαια στο νησί, ειπε ο μηχανικός. 'Αλλά έν πυροβόλο όπλο εινε λεπτό πράγμα και δεν κατασκευάζεται χωρίς εργαλεία μεγάλης άκριβείας. Πάλι, άργότερα, θα ιδούμε.

— Κοίμα να πετάζωμε από το άερόστατο όλα τα

όπλα πού είχαμε πάρη, ως και τούς σουγιάδες μας άκόμα! έφώναξε ο ναύτης!
— 'Αν δεν τα πετούσαμε, Πέγκροφ, το άερόστατό μας θα έπερτε στη θάλασσα, ειπε ο Χάρμπερτ.
— Ναι, έχεις δίκιο, μικρέ... Για φαντασθήτε όμως και τη φόρκα του 'Ιωνάθαν Φόρστερ, όταν πήγε το πρωί στην πλατεία και δεν βρήκε το άερόστατό του!.. 'Ηθελα να τον έδλεπα

από ένα μέρος... 'Ε, ή ιδέα να το σκάσωμε με άερόστατο ήταν δική μου!.. Μην το ξεχνάτε!
— 'Ωραία ιδέα, μα την άλήθεια! έφώναξε ο ρεπόρτερ. Μάς έφερε έδώ πού βρισκόμαστε.
— Καλλίτερα έδώ, παρά στα χέρια των 'Αθηναϊκών! ειπε ο ναύτης.
— 'Έχεις δίκιο, μετανόησε ο ρεπόρτερ. 'Επιτέλους τί μάς λείπει;
— Τίποτα!

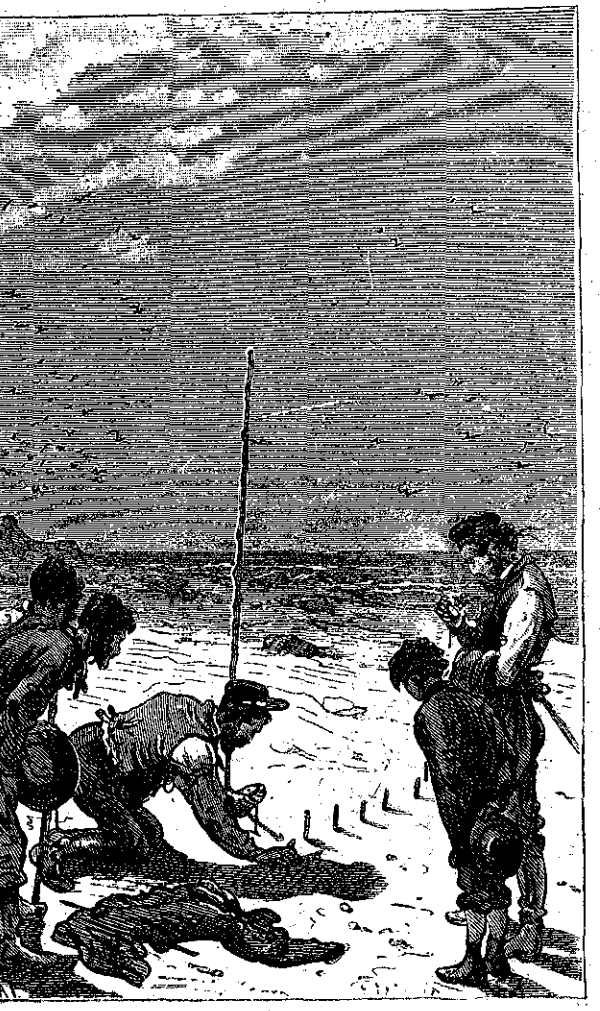
— Δεν λές, καλλίτερα, όλα; ειπε ο ναύτης γελών.
'Αλλά δεν βαρύνεσαι, σήμερ' αύριο θα βρούμε τρόπο να το σκάσουμε κι' από έδώ.

— Και πολύ γρηγορώτερα ίσως άπ' ό,τι φαντάζεσθε, φίλοι μου! ειπε ο μηχανικός. 'Αν ή νήσος Λίγκολν βρϊσκειται σε μικρή σχετικώς άπόστασι από κανένα κατοικημένο άρχιπέλαγος ή από καμιά ήπειρο... Κι' αυτό θα το μάθωμε σε μια ώρα. Δεν έχω χάρτη του Ειρηνικού, τον θυμούμαι όμως άπέξω. Το πλάτος πού βρήκαμε χθές, τοποθετεί την νήσο Λίγκολν μεταξύ Νέας Ζηλανδίας και Χιλής. 'Αλλά ή άπόστασις μεταξύ τους εινε τουλάχιστον έξη χιλιάδες μίλλια. Μένει λοιπόν να προσδιορίσωμε σε πιο σημείο της μεγάλης αυτής θαλασσίας έκτάσεως βρϊσκειται το νησί μας. Κι' ε μεσημβρινός θα μάς το δείξη.

— Το άρχιπέλαγος Πομοτου δεν εινε το πλησιέστερο στο πλάτος μας; ρώτησε ο Χάρμπερτ.

— Ναι, αλλά ή άπόστασις πού μάς χωρίζει άπ' αυτό εινε τουλάχιστο χίλια διακόσια μίλλια.

— 'Όστε από εκεί; έκασμε

«'Ο ήλιος προχωρούσε σιγά-σιγά...» (Σελ. 174. στ. β').

δείχνων προς νότον ο Νάβ, που παρακολουθούσε με ζωηρό ενδιαφέρον τη συνομιλία.

— Από εκεί, τίποτα! του αποκρίθηκε ο ναύτης.

— Πραγματικώς, τίποτα! επρόσθεσε ο μηχανικός.

— Αν όμως η νήσος Λίγκολν βρίσκεται σε απόσταση διακοσίων ως τριακοσίων μιλίων από τη Νέα Ζηλανδία ή τη Χιλή; ρώτησε ο ρεπόρτερ.

— Τότε, αποκρίθηκε ο μηχανικός, αντί να κτίσωμε σπίτι, θα ναυπηγήσωμε πλοίο κι' ο μάστορ - Πέγκροφ θα αναλάβη την κυβέρνησή του.

— Ολοπρόθυμος! έρώναξε ο ναύτης. Γίνομαι και καπετάνιος, αν μου φτειασείτε καράβι, παραβάκι, έστω και βάρκα!

— Θα γίνη, τι χρειάζεται.

Ένώ οι άποικοι συνωμιλούσαν έτσι, η ώρα της παρατηρήσεως έπλησίαζε. Πώς ο μηχανικός θα εύρισκε τον μεσημβρινό του νησιού, χωρίς έργαλεία; Να τί δεν μπορούσε να μαντεύση ο Χάρμπερτ.

Την στιγμή εκείνη, εύρισκοντο σε απόσταση έξη μιλίων από τα Καμίνια, κοντά στους άμμόλοφους, όπου είχαν βρῆ τον μηχανικό μετά την αινιγματική εκείνη, την μυστηριώδη του διάσωση. Έστάθησαν εκεί κ' έτοιμασαν το γεύμά τους, γιατί η ώρα ήταν ένδεκάμισυ. Ο Χάρμπερτ έφερε νερό από το ρυάκι, που έτρεχε κεί - κοντά, σε μια στάμνα που είχε πάρη ο Νάβ.

Στο διάστημα αυτό, ο Κύρος Σμιθ έκαμε της άναγκαίας προετοιμασίας για την άστρονομική παρατήρησι. Έδιάλεξε στην άμμουδιά ένα καθαρό μέρος, που η θάλασσα, περνώντας από πάνω το είχε ίσοπεδώσει σαν γυαλί. Εκεί έφύτεψε ένα κοντάρι, έξη πόδια ψηλό, όχι όμως ολωσδιόλου κάθετο, αλλά γυρμένο λίγο προς νότον, δηλαδή προς το αντίθετο μέρος του ήλιου, — γιατί δεν πρέπει να λησμονούμε ότι οι άποικοι, έπειδή το νησί τους ήταν στο νότιο ήμισφαίριο, έδλεπαν το άστρο της ημέρας να διαγράφη το ημερήσιο τόξο του επάυω από τον βόρειο όριζοντα και όχι επάνω από τον νότιο, όπως έμεις.

Ο Χάρμπερτ ένόησε τότε με τί τρόπο θα εύρισκε ο μηχανικός τη στιγμή που ο ήλιος θα περνούσε από τον μεσημβρινό, με άλλους λόγους της μεσημβρίας του τόπου. Με την σκιά που έβριγγε το κοντάρι στον άμμο. Πραγματικώς, τη στιγμή που η σκιά του κονταριού θα έφθανε στο ελάχιστο μήκος της, θα ήταν ακριβώς μεσημέρι κ' έπρεπε να παρακολουθήση κανείς την άκρη αυτής της σκιάς, που έμίκραινε δλόνεα, για να ιδη τότε θάρχιζε πάλι να μεγαλώνη. Γι' αυτό ο μηχανικός έ-

γειρε το κοντάρι αντίθετα από τον ήλιο. Έτσι η σκιά έπερτε μακρύτερη και μπορούσε κανείς εύκολότερα να βλέπη την αύξομειώσή της.

Όταν έκρινε ότι έπλησίαζε η στιγμή, ο Κύρος Σμιθ έγονάτισε χάμω και με κάτι ξυλάκια, που τα έφύτευε στον άμμο, άρχισε να σημαδεύη της διαδοχικές θέσεις της σκιάς. Οι σύντροφοί του, σκυμμένοι από πάνω του, παρακολουθούσαν την έργασία με το ζωηρότερο ενδιαφέρον. Ο Γεδεών Σπίλετ κρατούσε το χρονόμετρό του, για να ιδη την ώρα που η σκιά θα είχε το μικρότερο μήκος. Κ' έπειδή ήταν η 16 'Απριλίου, ημέρα που ο άληθινός χρόνος συνέπιπτε με τον μέσον, η ώρα που θα έλεγε ο Γεδεών Σπίλετ θα ήταν η άληθινή, εκείνη που θα είχαν τότε και στη Βασιγκτώνα, κι' αυτό άσκοποιούσε τους ύπολογισμούς. Έν τούτοις ο ήλιος προχωρούσε σιγά - σιγά κ' η σκιά του κονταριού σιγά - σιγά έμίκραινε. Κι' όταν του φάνηκε πως άρχισε πάλι να μεγαλώνη, ο μηχανικός ρώτησε:

— Τι ώρα είναι;

— Πέντε κ' ένα λεπτό, αποκρίθηκε άμέσως ο Γεδεών Σπίλετ.

Δεν είχαν τώρα παρά να κάμουν τον ύπολογισμό. Ήταν εύκολώτατος. Υπήρχε, βλέπετε, πέντε ώρων περίπου διαφορά μεταξύ του μεσημβρινού της Βασιγκτώνας και του μεσημβρινού της νήσου Λίγκολν, δηλαδή ήταν μεσημέρι στη νήσο Λίγκολν, όταν ήταν πέντε ώρες βράδυ στη Βασιγκτώνα. Άλλα ο ήλιος, στη φαινομενική του κίνησι γύρω στη γῆ, διατρέχει μια μόρα στα τέσσερα λεπτά, δηλαδή δεκαπέντε μοίρες την ώρα. Δεκαπέντε μοίρες, πολλαπλασιαζόμενες με πέντε ώρες, δίνουν έβδομηταπέντε μοίρες.

Άφου λοιπόν το μήκος της Βασιγκτώνας είναι 77° 3' 11", δηλαδή έβδομηταεπτά μοίρες από τον μεσημβρινό του Γκρήνουιτς, — που ο 'Αμερικανός τον έχων ως άφετηριαν των μεσημβρινών, σύμφωνα με τους Άγγλους, — άρα η νήσος Λίγκολν εύρίσκεται 77 μοίρες, πλέον 75, δηλαδή 152 μοίρες δυτικά από το μεσημβρινόν του Γκρήνουιτς. Έπειδή όμως η παρατήρησις, χωρίς έργαλεία, δέν θα έγεινε με όλη την ακρίβεια, ο μηχανικός έσυμπέρανε τελικά, ότι η νήσος του εύρίσκεται μεταξύ του 35ου και του 37ου παραλλήλου (πλάτος νότιο) και μεταξύ του 150ου και του 155ου μεσημβρινού από τον μεσημβρινό του Γκρήνουιτς (μήκος δυτικών.)

Άλλοίμονο! Η νήσος Λίγκολν εύρίσκετο σε τόσο μεγάλη απόστασι από κάθε άλλη νήσο ή ήπειρο, που θάταν άδύνατο να τη διανύσουν με άπλη εύθραυστη βάρκα. Γι'αυτό απέιχε τουλάχιστο χίλια διακόσια μίλλια από την Τα-

νί και το αρχιπέλαγος Πομοτού, χίλια έκατόκτσια μίλλια από τη Νέα Ζηλανδία και τέσσερες χιλιάδες πεντακόσια από την άμερικανική άκτή!

Είπαμε, ότι ο Κύρος Σμιθ ήξερε πέζω τον χάρτη του Ειρηνικού. Νηρι όμως που να έκειτο σ' εκείνο το μέρος του ώκεανού, όπου σύμφωνα με της παρατηρήσεις του και τους ύπολογισμούς του, έπρεπε να βρίσκεται η νήσος Λίγκολν, δέν μπορούσε να θυμηθή κανένα, ούτε μεγάλο, ούτε μικρό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Αποφασίζεται η άστρονομική έργασία.— Έκει θα περάσουν τον χειμώνα! — Το μεταλλουργικό ζήτημα.— Έξοδόν της Σωτηρίας.— Κυνήγι φωκών.— Η έργασία και ο κόπος.— Τι λέγεται καταλανική μέθοδος.— Κατασκευή σιδήρου και χάλυβος.

— Τι θα κάμωμε σήμερα; ρώτησε το πρωί της άλλης ημέρας — 17 'Απριλίου, — ο Πέγκροφ τόν Γεδεών Σπίλετ.

— Ό,τι θέλει ο Κύρος! αποκρίθηκε ο ρεπόρτερ.

Άλλα ο Κύρος Σμιθ, από άγριοπλάστες, ήθελε να τους κάμη τώρα μεταλλουργός.

Την προηγούμενη ημέρα, μετά το γεύμα, είχαν προχωρήσει ως το άκρωτήρι της Σιαγόνας, έπτά σχεδόν μίλλια από τα Καμίνια. Εκεί έτελείονταν πιά οι άμμόλοφοι και το έδαφος έπαυνε πάλι την ήρασιειαική του όψη. Ο στενός εκείνος κόλπος, μεταξύ των δύο άκρωτηρίων, έπλασιώνετο από μια άλλόκοτη, ιδιότροπη συσώρευσι μεταλλικών υλών, που της είχε έκσφενδονίσει άλλοτε το ήφαίστειο. Από εκεί, οι άποικοι γύρισαν το βράδυ στα Καμίνια, αλλά δέν έκοιμήθηκαν, πριν να λυθη όριστικώς το πρόβλημα αν μπορούσαν ή όχι να φύγουν από την νήσο Λίγκολν.

Ήταν πολύ μεγάλη η απόστασις εκείνη των 1,200 μιλίων που την έχώριζε από το αρχιπέλαγος Πομοτού. Μια βάρκα δέν θα ήταν ίκανή να την διανύση και μάλιστα τώρα που έπλησίαζε χειμώνας. Ο Πέγκροφ το είπε ορθά κορτά. Άλλα και να ναυπηγήσουν μια άπλη βάρκα, χωρίς τα απαιτούμενα έργαλεία, θάταν πολύ δύσκολο και, έπειδή οι άποικοι δέν είχαν έργαλεία, θα έπρεπε πρώτα να κατασκευάσουν σφυριά, πελέκια, πριόνια, πλάνες κτλ. έργασία που θάπαιτούσε καιρό. Άποφασισαν λοιπόν να ξεχειμωνιάσουν στη νήσο Λίγκολν και να βρούν κατοικία καταλληλότερη από τα Καμίνια, για να περάσουν τους μήνες του χειμώνας.

Πριν άπ' όλα, έπρεπε να χρησιμοποιήσουν το μετάλλευμα του σιδήρου, που ο μηχανικός είχε ανακαλύψη αρκετά στρώματα στο βορειοδυτικό μέρος του νησιού, και να κάμουν άπ' αυτό είτε σίδηρο, είτε άτσάλι.

Γενικώς, η γῆ δέν περιέχει μέτα-

λα καθαρά. Της περισσότερες φορές, βρίσκονται ενωμένα με όξυγόνο ή με θείον. Από τα δυό εκείνα δείγματα που είχε πάρη ο κ. Σμιθ, το ένα ήταν μαγνητικός σίδηρος και το άλλο πυρίτης ή σίδηρος θειούχος. Το πρώτο, ο ξείδιον σιδήρου (σκούρια) έπρεπε να παλλαχθῆ από το όξυγόνο, για να γίνη σίδηρος καθαρός. Ο καθαρισμός αυτός γίνεται εύκολότερα και γρηγορώτερα με τη λεγομένη «καταλανική μέθοδος.» Υποβάλλουν το μετάλλευμα, μαζί με άνθρακα, σε ύψηλη θερμοκρασία, και το όξυγόνο φεύγει.

— Λοιπόν, ρώτησε ο Πέγκροφ τον μηχανικό, θα κάμωμε σίδηρο;

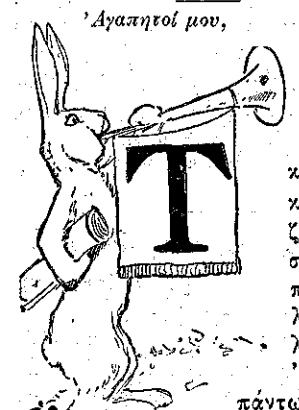
— Ναι, φίλε μου, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμιθ, προητέρα όμως, — και αυτό δέν θα σε δυσαρεστήση βέβαια, — θα κυνηγήσωμε φώκες στο νησί.

— Φώκες;! έρώναξε ο ναύτης, κυτάνων τον Σπίλετ, χρειάζονται φώκες, για να γίνη σίδηρο;

— Άφου το λέη ο μηχανικός! αποκρίθηκε ο ρεπόρτερ.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Άγαπητοί μου, ΩΡΑ με τον 'Αποκλεισμό. — μου έλεγε κάποιος, — τα κακόμοιρα τα ζώα πουφέρουν σκληρότερ' από μ'ας. Σκύλοι, γάτες, άλογα, κόττες. Έμεις τέλος πάντων βρίσκουμε ακόμη ένα κομμάτι ψωμί περισσεύει όμως και για τα κατοικίδια; Μια κουμπάρα μου έσφαξε 3-λες της της κόττες, γιατί δέν είχε, ή δέν την έσύμμερε να της τρέψη. Ένός πιαχού άμαξά, στη γειτονιά μου, έψοφσαν και τα δυό άλογο. Κι' όλη μέρα, όλη νύκτα προπάντων, δέν άκούω παρά θρήγους πεινασμένων σκύλων και γατών, που μου σπαράζουν την καρδιά.»

Ναι, αλλά σε λίγο τώτρωγαν κ' η γάτες. Το έκλεβαν μάλιστα, όταν δέν τους έδιναν άρκετό. Με την έλλειψι των άλλων τροφίμων, με τη σημαντική έλάττωσι των άποφαγοιδίων του σπιτιού, που ήταν προωρισμένα για τα κατοικίδια, είχε άρχιση η πείνα, ή μεγάλη πείνα, ή τυφλή. Ήλθε καιρός που η άκατάδεκτες, ή καλομαθημένες γάτες θα έτρωγαν και πολύ χειρότερο ψωμί... αν εύρισκαν. Άλλα που! Τα Δελτία, βλέπετε, δέν συγχωρούσαν να μπαίνει στο σπίτι περισσότερο ψωμί άπ' ό,τι έχρειάζετο άπολύτως για τους ανθρώπους. Κ' έπειδή έτριπλοκλειδώνετο κι' αυτό μαζί με τάλλα φαγώσιμα, τά λιγοστά, ή κακομοίρες ή γάτες, άνωίνως πεινασμένες, νιαούριζαν κι' αυτές σπαρακτικά νύκτα - μέρα.

Ναι, αλλά δέν έξακολούθησαν σαν της άλλες. «Το καλό το παλληκάρι ξερεί κι' άλλο μονοπάτι», και φαίνεται ότι η δυό γνωστές μου γάτες γεννήθηκαν «καλά παληκάρια» που τα είχε χαλάση η ζωή του σπιτιού. Άφου λοιπόν είδαν κι' άποείδαντι 'ς το σπίτι δέν υπήρχε, ή δέν τους έδιναν πιά ό,τι τους έχρειάζετο για να χορτάσουν, και ότι δέν μπορούσαν να το παίρνουν μόνες τους, σκέφθηκαν να το ζητήσουν άλλου, έξω. Στα γειτονικά πλουσιόσπιτα και προπάντων στα μαγαζιά, — χασάπικα, μαγέρικα, μπακάλικά, έστιατόρια. Γρήγορα ή ανάγκη της έκανε πρώτης τάξεως κλέφτες, ληστοπειρατίνες, κ' ενώ προητέρα ήταν γάτες κυρίες, με πολύ «καλή άνατροφή» και... με μεγάλη τεμπελιά, κατάντησαν τώρα χειρότερες κι' από τον περίφημο Μούρτζουφλο, τον «γάτο της γειτονισσας», που περιγράφεται 'ς ένα διήγημα του κ. Χ. Άννίνου. Δέν λέγεται — μου λέγουν — το τί κούβαλου καθεμέρι! Γιατί όταν άρπάξουν κάτι τί, τρέχουν να το έξατφαλίσουν και να το φῆνε ήσυχα στο σπίτι. Πότε είναι μια πλεξούδα άντεράκια από τον κοκορετσά, πότε ένα σηκάτι από τον χασάπη, πότε μια μισοψημένη μπριζόλα από το γειτονικό σπίτι, πότε ένα ψάρι πλακί, — το γεύμα του αντίκρινου φούρναρη. Μια μέρα κουβάλησαν ένα όλόκληρο... τέταρτο καρβελιού από το μαγέρικο. Άλλα — σ η μ ε ι ο τ ω ν κ α τ ρ ω ν κ ι' αυτό, δέν τους το χαρίτωσαν στην κουζίνα. Τους τάρπαξαν, το καθάρισαν και το μοσχόφαγαν οι δυό μικροί υπηρέτες! Άφίνω τώρα ότι δέν άρτισαν στο σπίτι ποντικό, — ένα κυνήγι που άλλοτε δέν της τραβούσε πολύ, — κι' αν δέν έφαγαν άκόμα και το καναρίνι της κυρας τους, το λάθος δέν είναι βέβαια δικό τους...

Υποφέρουν λοιπόν από τον 'Αποκλεισμό αυτές ή δυό γάτες; Μα την άλήθεια, δέν της λυπούμαι. Πρώτο που

χορταίνουν πολύ καλλίτερα τώρα, παρά όταν έτρέφοντο με «οικονομία» στο σπίτι, και πάντα καλλίτερο από μ'ας τους ανθρώπους, γιατί... δέν χρειάζεται Δελτία για την άρπαγή και την κλεψιά. Έπειτα, στοχάζομαι, ότι το ψωμί τους είναι πολύ πιο γλυκό τώρα που το κατακτούν μόνες τους, με τόσους κινδύνους, με τόσες πονηριές, με τόσες τρομάρες. Η γάτες αυτές είναι τώρα δυνατες. Κάνουν κάθε μέρα τον πόλεμο της ζωής και νικούν. Από μαλακία, ο 'Αποκλεισμός της έκαμε θηρία από μαλαθακές, ειρηνικές και τεμπέλικες γάτες του σπιτιού, που έλεγαν «πέσε πήττα να σε φάω», της έκαμε ήρωίδες. Άρπάζουν, κλέβουν, κυνηγούν, τρώγουν, χορταίνουν, ζουν. Και το αξιοθαύνατον είναι βέβαια ότι ζούν, ενώ προητέρα ή ζωή τους περνούσε, κυλούσε, χωρίς να την καταβαλίνουν. Αί είναι πιο εύτυχισμένες τώρα. Κ' ένας άνθρωπος μπορούσε να της ζηλέψη...

Θα πῆτε: Κι' ο άνθρωπος λοιπόν, για να αισθάνεται την ζωή του, για να είναι εύτυχισμένος, πρέπει ναρπάξη, να κλέβη το ψωμί του σαν της γάτες; Όχι δά! Ο άνθρωπος δέν είναι γάτα, δέν είναι ζώο, θηρίο. Για τα ζώα, ο πόλεμος της ζωής είναι κυνήγι, άρπαγή, κλεψιά. Για τον άνθρωπο είναι τιμη και έργασια. Άλλα το ζήτημα είναι, ότι κι' ο άνθρωπος, για νανε εύτυχισμένος, για να καταβαλινή και να χαίρεται ζωή, πρέπει να γωνιζείται, να πολεμά και να νικά. Να κατακτά κι' αυτός το ψωμί του, με τάνθρώπινα μέσα. Η τεμπελιά, ή άφροντισία, τά έτοιμα, τά άπέσε, πήττα να σε φάω», δέν είναι ή άληθινή εύτυχια...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΟΙΣΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ 'ΣΤΑ ΣΤΑΧΥΑ

Παπαρούνα 'στο ήλιόλουστο άγριοβόρει που σσει τά στάχυα σε μάχης όργασμό —σαν τάγματα χουσοί λογχοφόροι, —σαν σημαία μεσ 'στον άναβρασμό...

Άες να τη σβύσει άφρίζει το μελτέμι 'στον χουσών κυμάτων την ταραχή, —σαν φλόγα πορφυρή 'στο χόμα τρέμει, ποτισμένη άπ' των άκτίνων τη βροχή...

—Στην τροχάλα ή όμη πως πυρώνει κι' άνεμίζουν έανθόχρυτα μαλλιά, — έτσι κι' αυτή 'στα στάχυα όρθή φουντώνει, Καταπόρφυρη 'στο ήλιο τά φιλιά, — του φωτός νεράδα, ξεφαντώνει μες 'στού λιοπυριού τη φεγγοβολιά...

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό Α. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια)

— Πάλι τὰ ἴδια; ἐθύμως ὁ Βάρθος. Ζῶο, κτῆνος, δὲν θὰ πάψης νὰ λές ἀνοησίες;.. Ἐχομε καιρὸ σοῦ εἶπαι Θάργῃ σου νὰ λθῶν αὐτοί. Ἐλα, στή βάρδια σὺ, γιὰ σου, κ' ἐγὼ πάω νὰ φάξω!

Ἐκαμε ἓνα - δυὸ βήματα καὶ ξάνα- γύρισε.

— Μάξο, ἐφώνηξε, ἔλ' ἀπὸ ἐδῶ κά- τι νὰ ἰδῆς!

Ὁ Μάξος ἔτρεξε κοντὰ στὸν ἀδελφὸ του. Ἄκουγα τώρα τοὺς δυὸ ἄντρες ποὺ περπατοῦσαν μαζί κ' ἐπλησίαζαν στὸ μέ- ρος μου.

— Νὰ ἓνα μονο- πᾶτι, εἶπε πάλι ὁ Βάρθος· ποὺ βγάζει ἀρὰ γε αὐτό;

Ἄλλοίμονό μου! Δὲν εἶχα σκεφθῆ, ὅτι πηγαίνοντας κα- θεμέρα στὸ ἀγαπη- μένο μου ἀστυλο καὶ γυρίζοντας ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο, εἶχα πα- τημένο ἀρκετὰ τὸ χορτάρι, ὥστε νὰ σχηματίζεται ἐκεῖ ἄν ἓνα μονοπάτι.

— Αὐτὸ δὲν βγά- ζει πουθενά, ἀπο- κρίθηκε ὁ Μάξος. Τε- λειώνει στή ἀκρη- ἄκρη τοῦ βράχου.

— Ἴ μ π ε τ σ ἰ λ ε ! ἐφώνηξε ὁ Βάρ- θος· πάντα ἓνα μο- νοπάτι κάπου θὰ βγάξῃ. Δὲν γίνεται ἄλλοιῶς, φ ρ α τ ἔ λ - λο μ ἰ ο !..

Κι' ἡ φωνὴ του μοῦ ἔδειχνε καθα- ρά, ὅτι ἐπλησίαζε εἰς τὴν ἀκρη, ἀπὸ τὸ μονοπάτι.

— Νὰ τοὶ δὲν στῶλεγα; Βγάζει 'ς ἓνα πλάτωμα, ποὺ εἶνε λίγο χαμηλό- τερα. Ἄπ' αὐτό, θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ καταβῆ καὶ πρὸ κάτω. Ὅπως δὲ ποτε, μπορεῖ νὰ εἶνε ἐδῶ ἡ φωλιὰ ποὺ τρύπωσαν τὰ πουλάκια μας.

— Μόνο ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ κατα- βῆς ἐκεῖ κάτω! παρετήρησε ὁ Μάξος. Οὔτε κατῆμι δὲν θὰ μπορούσε...

Ἀισθάνθηκα πάλι τὸ αἷμά μου νὰ παγῶνῃ.

Κατῆμι δὲν θὰ μπορούσε, — ὁ Βάρθος ὁμως μπόρεσε. Πῶς, δὲν εἶδα. Ἴσως πιάσθηκε κ' αὐτὸς ἀπὸ τῆς ρίζης τοῦ δένδρου, ποὺ μοῦ χρησίμευαν γιὰ σκάλα. Ὅπως δὲ ποτε βρέθηκα στὸ μικρὸ «πλά-

τωμα». Εὐτυχῶς δὲν εἶδε τὴ σπηλιά, ὅπου κρυμμένους ἐγώ, ἐδοκίμαζα τὴ φο- βερῶτερη ἀγωνία, καὶ προχώρησε προ- σεκτικὰ ὡς τὴν ἀκρη.

— Ἄ, μπᾶ! ἔκαμε. Δὲν θὰ μόρε- σαν νὰ καταβῶν ἀπὸ δῶ. Εἶνε γυρεμνὸς ὡς τὴ θάλασσα.

Γύρισε γιὰ νὰ ναιβῆ καὶ τότε εἶδε τὴν τρύπα τῆς σπηλιάς. Ἴσως νὰ μὴν τοῦ ἦλθε ἀμέσως ἡ ἰδέα, ὅτι κάποιος ἀπὸ μᾶς μπορούσε νὰ εἶχε κρυφθῆ ἐκεῖ - μέσα. Ἐτσι, μηχανικῶς, στάθηκε μιά στιγμὴ, γιὰ νὰ ρίξῃ μιά ἀδιάφορη ματιά.

Μιά ἀδιάφορη ματιά, — καὶ τὰ μάτια του ἀπάντησαν τὰ δικά μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΣΕ ΠΟΛΥ ΑΣΧΗΜΗ ΘΕΣΙ

Ἀνέλιπση ἀντίστασις

Ὅταν τὰ μάτια τοῦ Βάρθου Μπαρ- μπούτζη ἀπάντησαν τὰ δικά μου, ἔλαμψαν ἀπὸ μιὰν ἄγρια ἄ- στραπή θριάμβου.

— Ἐβγα ἔξω! μ' ἐπρόσταξε τραχιά.

Ἰπῆκουσα, γιὰ νὰ μὴ με τραβήξῃ διὰ τῆς βίας, ποὺ θὰ ἦταν γιὰ μένα ἀκόμη χει- ρρότερη ταπεινώσις.

— Ἀνέβα! μ' ἐ- πρόσταξε πάλι, δείχ- νων τὴν πλαγιὰ τοῦ βράχου.

Ἄρχισα νὰ σκαρ- φαλώνω. Ἄλλὰ αἰ- σθάνθηκα ἔξωθεν τέ- τοια λιποψυχία, ὥστε ποτε δὲν θὰ κατώρ- θωνα νὰ φθάσω ἐκεῖ ἄπάνω, ὅσο κι' ἂν πιανόμουν ἀπὸ τῆς κρεμασμένες ρίζες τοῦ δένδρου, ἂν ὁ Μάξος,

κατὰ διαταγὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, δὲν μ' ἄρπαζε ἀπὸ τὰ χέρια καὶ δὲν μ' ἔστηνε ὄρθιο στὰ πόδια μου.

Ἀνέθηκε ἀπὸ πίσω μου κι' ὁ Βάρθος. Κι' ἀμέσως μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του καὶ μ' ἔσφιξε μὲ τὰ σιδερένια του χέρια.

— Ἐ, τώρα ποὺ κρατῶ αὐτόν, κρα- τῶ καὶ τὸν ἄλλο! εἶπε ἰταλικά μὲ τὸ ἀπαίσιο γέλιο του.

Εἶχα λιποψυχῆσῃ, καθὼς εἶπα, ὅταν εἶδα τῆς τελευταίης μου ἐλπίδες νὰ δια- φεύδωνται ἀπὸ τῆ φοβερῶτερη πραγματι- κότητα. Ἄλλὰ δὲν ξέρω πῶς, τὸ σκλη- ρὸ καὶ περήφανο ἐκεῖνο γέλιο τοῦ Βάρ- θου, ξαφνικὰ, ἐξύπνισε πάλι μέσα μου τὴ δύναμι, τὸ θάρρος.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

«Ἐβγα ἔξω!» (Σελ. 176, στ. 6.)

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΙΔ'. — ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ

[Διάλεξις τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα]

Ἐγενήθη εἰς τὴν Λευκάδα τὸ 1824 ἀπὸ με- γάλῃν καὶ πλουσίαν ἡπειρωτικὴν οἰκονομικὴν ἀρματωλῶν. Ἐσπούδασε τὰ ἐγκύκλια εἰς τὴν Κέρκυραν. Ἐξῆκολούθησε τῆς σπουδᾶς του εἰς τὴν Ἐλβετίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ τὰς συ- νεπλήρωσεν εἰς τὴν Πίζαν τῆς Ἰταλίας, ὅπου τὸ 1848 ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῆς Νομικῆς. Τὸ 1857 ἐξελέγη βουλευτὴς Λευκάδος εἰς τὴν Ἰο- νιον Βουλὴν καὶ διετέλεσε τοιοῦτος μέχρι τῆς Ἐναστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς, τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἓκ τῶν πρωτεργατῶν. Κατόπιν ἀντεπροσώπευε τὴν ἐλευθερίαν πλὴν πατρίδα του εἰς τὴν Βου- λὴν τῶν Ἀθηνῶν. Ἄλλὰ τὸ 1869 διακόπτεται τὸ πολιτικὸν στάδιόν του καὶ ἔκτοτε ἰδιωτεύει εἰς τὴν Λευκάδα, εἰς τὴν προσφιλεῖ του Μαδουρήν, καλλιεργῶν τὰ κτήματά του καὶ τὴν ποιήσιν. Εἶνε ἤδη πανελληνίου φήμης ποιητὴς καὶ τὸ 1871 τὸν προσκαλεῖ τὸ Πανεπιστήμιον νὰ ἐκ- φωνήσῃ ποιήμα εἰς τὰποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδρι- ἄντος τοῦ Πατριάρχου. Τὸ θαυμάσιον ποιήμα («Πῶς μᾶς θωρεῖς κίνητος») καὶ ἡ ἔξοχος ἄ- παγγελία ἐξήγειραν θύελλαν ἐνθουσιασμοῦ. Ἄλλὰ τὴν ἀλησμόνητον ἐκείνην ἡμέραν, ὁ ποιητὴς συ- νεκινήθη τόσο πολύ, ὥστε ἐλιποθύμησε. Ἀπὸ τότε ἐξεδιέθη ἡ καρδιακὴ του νόσος, ἡ ὁποία, τὸ 1879, τὸν κατεδίθεσε πρόωρος εἰς τὸν τάφον.

Ὁ Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης ἦτο ὄρατος, μεγαλόσωμος, χειροδύναμος καὶ λεοντοκαρδὸς. Εἶς τὸ πρόσωπόν του ἔβλεπες καθαρὰ τὴν σφρα- γίδα τῆς μεγαλοφυίας ἐκείνης, ἡ ὁποία διαλάμ- πει εἰς τὰ ποιητικὰ του ἔργα. Τὰ κυριώτερά του εἶνε τὰ «Μημύσωνα», ἡ «Κυρὰ Φροσύνη», ὁ «Θανάσις Διάκος», ὁ «Ἀστραπόγιαννος», ὁ «Φωτεινός». Ἦτο ὁ ὑπέροχος ρομαντικὸς φάλτης τῆς ἀρματωλικῆς; Ἐλλάδος, ἡ ὁποία τὸν ἐγέννησεν. Μετὰ τοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ, στί- κεται εἰς τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν τοῦ νεοελλ- ηνικοῦ Πάρασσου.

Ἀπὸ τὸν «Θανάσι Διάκο»

[Ἀνοιξιάντικη ἀοδή]

Λαλοῦν ἢ πέρδιες γλυκὰ κι' ὁ ἥλιος, στή χαρὰ του, Ἄπλώνει μίαν ἀχτίδα του Στὰ παραλά τους στήθια κι' αὐτὲς ἀναγαλλιάζουν. Κατὰκόρφα στὸν οὐρανὸ πετιέται κι' ὁ πετρίτης, Τάητου πρωτοπαλλήκαρο, νὰ βάνῃ τὰ φτεροῦνιά Μέν' στὸν αἰθέρα τῆς αὐγῆς, Πῶν ἔβῃ στήν παγάνα. Πλένονν τὰ φύλλα στή δροσιά χαρούμενα τὰ ρεῖμα. Καὶ στὸ ἀλαφρὸ τὸ φύσημα τοῦ ἀέρα, ποὺ διαβαίνει Συναπαντοῖσε φιλικά, μὲ τὸν ἀνασασμό του, Τὸ θροῦμπι, τὴν ἀλφρασκιά, τὸ σφραλαχτό, ἢ μυρτούλα. Δακρύζανε τὰπάρθενα τὰ χιόνια στὸ λιοπύρι. Ἐκυματίζον τὰ σπαστά, —χαρὰ τοῦ ξενυολάτη,— Καὶ κάπου-κάπου ἀνάμεσα ξεπροβάινε ἓνα στάχυ, Κ' ἔγερνε 'δῶ κ' ἔγερνε 'κεῖ Τὸ τραφερό κεφάλι, Ὅσαν νὰ παραμόνευε νὰ ἰδῆ κι' αὐτὸ τὸν Διάκο.

ΔΥΟ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

(ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ)

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 169]

— Προδότη; Ποιὸν λοιπόν; — Ἐνα κακῦργο τοῦ χειρίστου εἶδους! ἀποκρίθηκε ὁ ἀρχηγός.

Κ' ἐνῶ ἔφαγγε ὀλοένα τὰ δωμάτια, διηγείτο στοὺς πρόθυμους ὀδηγούς του μὲ τι ἀπίστευτο θράσος τοὺς ἐ- πετέθη στὸ δρόμο ἓνας μανιακός, πῶς κατώρθωσε, μόνον μὲ πετρίδες, νὰ τὸν κρατήσῃ παραζαλισμένο ἓνα ὀλόκληρο τέταρτο τῆς ὥρας, καὶ πῶς εἶχε πληγώσῃ βαρεῖα ἀρκετοὺς ἀπὸ τοὺς στρατιωτῆς του.

— Καὶ τὸ χειρότερο, τὸ ἐξευτε- λιστικώτερο ἀπ' ὅλα, ἐπρόσθεσε στὸ τέλος μὲ λύσσα, εἶνε ὅτι ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς εἶνε ἓνα παιδί!

— Παιδί τοῦ Παρισίου! εἶπε ἡ Νικέττα, πρὸς μεγάλο τρόμο τοῦ πα- τέρα της.

— Φυσικὰ, ἀποκρίθηκε ὁ ἀξιω- ματικός· μόνον στὸ Παρίσι βλέπει κα- νεὶς χαμίνια μὲ τέτοιο ἀνήκουστο θράσος. Ναι, μ' αὐτὸν τὸν ξέρουμε· ἂν τὸν ἰδοῦμε, θὰ τὸν γνωρίσουμε, κι' ἂν πᾶσῃ ποτε στὰ χέρια μας, δὲν ἔχει! κορεμάλα χωρὶς καμμιά δια- δικασία.

Ἄρῳ ἐτελειώσε ἡ ἔρευνα στὰ δω- μάτια, οἱ στρατιῶτες μπῆκαν καὶ στὸ ἐργαστήρι, ὅπου ἡ Νικέττα τοὺς ἔ- δειξε τῆς ὠραίας μάσκας καὶ τὰ κο- στούμια.

— Μπᾶ! περίεργο πράγμα!.. ἐφώνηξε ἄξαφνα ὁ ἀξιωματικός, στε- κόμενος μπροστὰ στήν κούκλα, ποὺ ἐβάσταζε τὸ κοστούμι τοῦ Διαβό- λου. Μὰ πολὺ περίεργο!

— Τί πράγμα, κύριε ἀξιωματικέ; ρώτησε ἡ Νικέττα.

— Μοῦ φάνηκε πῶς κουνήθηκαν τὰ μάτια αὐτῆς τῆς μάσκας. Γιὰ φαντασθῆτε!

— Ἀλήθεια! καὶ μένα!.. ὠμολό- γησε μὲ ἀρέλεια ὁ κύρ Γκοντινῶ.

Ὅλοι οἱ στρατιῶτες τότε εἶπαν τὸ ἴδιο. Καὶ συνεχάρησαν τὸν καλλι- τέχνῃ γιὰ τὴν ἐκτακτὴ ἐπιτυχία ἐ- κείνης τῆς μάσκας. «Σὰ ζωντανή, καλέ!..»

Ὁ κύρ Γκοντινῶ, κολακευμένος, τοὺς ἔβγαλε γλυκὸ κρασί. Κι' οἱ στρα- τιῶτες ἐφυγαν ἐνθουσιασμένοι καὶ ὀρμι- ζόμενοι, ὅτι δὲν ἐγνώρισαν στὸ Παρίσι κλιτίτερο Μπουργκινιόνα ἀπὸ τὸν ζω- γράφον ἐκεῖνο.

Ἡ Νικέττα τοὺς ἐξέβγαλε ὡς τὸ δρόμο, ἔπειτα γύρισε, κλείδωσε ἀπὸ μέσα τὴν ξάπορτα κ' ἔτρεξε νὰ βρῇ τὸν πατέρα της.

— Οὐφ! ἔκαμε μὲ βαθύ ἀνα- σασμό.

— Οὐφ! ἀποκρίθηκε μιά πνιγμέ- νη φωνή, ποὺ ἔκαμε τὸν Γκοντινῶ νὰ νάναρθῃ.

— Ἐβγα, Ἄντρέας, εἶπεν ἡ Νι- κέττα· ὁ κίνδυνος πέρασε.

— Τί; ἐφώνηξε ὁ ζωγράφος, βλέπων νὰ κουνιέται τὸ κόκκινο σὰν τῆ φωτιὰ κοστούμι τοῦ Διαβόλου· ἐκεῖ μέσα ἦταν;

— Εὐχαριστῶ, ξαδέλφη, εἶπε ὁ Ἄν- τρέας, ἐμφανιζόμενος· μ' ἔσωσες καὶ θὰ σοῦ τὸ χρωστῶ γιὰ πάντα. Ἐφέστε ὁμως ποῦ λίγο ἔλειψε νὰ προδοθῶ;

— Γιατί;

— Γιατί κόν- τεψα νὰ βάλω τὰ γέλια, ὅταν εἶδα τὰ μούτρα ποὺ ἔκαμε ὁ ἀξιωμα- τικός κυττάζων- τας τὴ μάσκα, τῆ στιγμὴ ποὺ ἐγώ, ἀπὸ πίσω, τοῦ ἔβγαλα τὴ γλώσ- σά μου.

— Νὰ κάνης γκριμάτσες σὲ τέ- τοιες ὥρες; ἐφώ- νηξε ὁ κύρ Γκον- τινῶ, κατάπλη- κτος γιὰ τὴν ἀ- φηρησιὰ τοῦ ἀνε- ψιῦ του. Θὰ σοῦ ἀξιζαί..

— Συγχαρητήρια! ἐσυμπλήρωσε ἡ Νικέττα.

Ἡ φαιδρότης τῶν παιδιῶν διέλυσε ἐπιτέλους τῆς ἀνησυχίας τοῦ ζωγρά- φου. Ἀνέλαβε μάλιστα νὰ βγῆ ἔξω καὶ νὰ ἐξετάσῃ ποιά ὥρα θὰ μπο- ροῦσε ὁ Ἄντρέας νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ διατρέξῃ μεγάλους κινδύνους. Ἡ Νικέττα τοῦ ἐσύστησε νὰ εἶνε προσε- κτικός, γιὰτὶ ἡ ἐλαχίστη ἀκριτομυ- θία μπορούσε νὰ τοὺς καταστρέψῃ ὅλους.

— Ὁ κίνδυνος ποὺ πέρασες, θὰ σοῦ γίνῃ τοῦλάχιστο μάθημα γιὰ τὸ μέλλον; ρώτησε ἡ Νικέττα τὸν ξά- δελφὸ της, ἀμα ἔμειναν μόνοι.

— Βγάλ' το ἀπὸ τὸ νοῦ σου, ξα- δέλφη! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ἄντρέας. Ὅσο ὑπάρχουν στὸ Παρίσι στρατιῶ-

τες τοῦ Δούκα τῆς Μπουργκονίας, τίποτα δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ τοὺς πολεμῶ!

— Μὰ μονάχος σου, τί θὰ κα- τορθώσῃς;

— Ἐχεις λάθος, ξαδέλφη, δὲν εἶ- μαι μονάχος. Οἱ δυσαρεστιμένοι, ποὺ ἀφορμὴ ζητοῦν γιὰ νὰ ἐπαναστα- τήσουν, εἶνε πλῆθος ἀμέτρητο! Τὸ σύνθημα μόνον περιμένουν.

— Καὶ, κατὰ τὴ γνώμη σου, ποιά θὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ἀφορμὴ, αὐτὸ τὸ σύνθημα;

— Ἐξέρω κ' ἐγώ;... Ἐνα μικρὸ κίνημα, μιά χειρονομία, ἴσως μὴ κραυγῆ... Ἄχ, ἂν μπορούσα νὰ μαγ- τεύσω. Ἄλλὰ ὑπόμονη! Εἴμαστε ἓνα σωρὸ παιδιὰ, χαμίνια, ὅπως μᾶς λένε περιφρονητικὰ, ποὺ ζητοῦμε τὴν εὐκαιρία. Καὶ σὲ βεβαίῳ, ξαδέλφη, ὅτι ἂν παρουσια- σθῆ, δὲν θὰ τὴν ἀρίσωμε νὰ περά- σῃ. Τότε θὰ ἰδοῦν τι ἀξίζουσι τὰ «χα- μίνια» τοῦ Πα- ρισίου.

— Σοῦτ! τὸν ἔκοψε ἄξαφνα ἡ Νικέττα. Φωνά- ζουν ἀπέξω. Στά- σου νίκουσωμε.

Πραγματικῶς. Ἀπέξω κάποιος κτυποῦσε τὴν πόρ- τα δυνατὰ κ' ἐφώ- νηζε:

— Ἐ! ἀνοιξ- τε!.. δὲν ἀκού- τε;.. Ἐ!.. Δὲν εἶνε κανένας μέσα;

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησε ἡ Νικέττα πρὶν ἀνοίξῃ.

— Ἐγώ, ὁ Θωμᾶς, ἀποκρίθηκε μιά φωνή. Σεῖς εἴσθε, δεσποινίς Νι- κέττα;

— Ναι, τί μὲ θέλεις;

— Νὰ σᾶς πῶ ἓκ μέρους τοῦ μεσιῆ Γκωλτιέρου, τοῦ ταβερνιάρη τοῦ Χρυσοῦ Κόκορα, ὅτι ἐπίασαν τὸν πατέρα σας καὶ τὸν ἔχωσαν στή φυλακὴ τοῦ Πρεβότου. Τρέχει μέγα- λο κίνδυνος. Αὐτὸ ἦλθε νὰ σᾶς πῶ. Καληνύχτα καὶ καλὸν ὕπνο!

— Τὸν πατέρα μου... στή φυλακὴ; ἐψιθύρισε κατάπληκτη ἡ Νικέττα.

— Βγάλ' το ἀπὸ τὸ νοῦ σου, ξα- δέλφη! τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Ἄντρέας.

Ὅσο ὑπάρχουν στὸ Παρίσι στρατιῶ- (Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

«Οἱ στρατιῶτες ψάχνουν τὰ σπίτια...» (Σελ. 169, στ. γ.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Σ' ΕΝΑ ΦΙΛΟ ΜΟΥ

(Αφιέρωση στον Ν. Α. Α.)

Έρχομαι και ξένη την ψυχή μου νοιώθω Σε κόσμο άγνωστο να τριγυρνά...

Μά βλέπω να χωρίζω μας τον γρόθο Της Μοίρας, της σκληρής, που κυβερνά...

Μα κάποτε γλυκαίνει μου τη θλίψη, Μι' άχτιδα ριζτώντας, άσθενικά...

Και σκέφτομαι: άν τώρα μούνη λείψω... Η αγάπη σου, ή άγνή, ή αδελφικά...

ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΚΑΚΟΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Χαρές, ξεφωνητά, γέλια άντήχησαν όλο το σπίτι, γιατί θα πηγαίναμε να περάσουμε τή Πάσχα...

διάστημα κι' ήλθε πάλι ή στιγμή του φευγομού. Όλοι στό σπίτι είχαν την ίδια χαρά...

Γκραζιέλλα

ΤΥΦΛΟΣ

Περνάει, βαστάζοντας στό χέρι του, ένα παλιό, άξεσκόνιστο βιολί, και κλαίει μες...

Στενημαχιωτάκι

ΤΙ ΘΑΘΕΛΑ

Θά τάθελα δικά μου έκείνα τά παραμυθένια τά πάλλενια παλάτια, με τους πολλούς τους πύργους...

Γιες

Ο ΕΝΟΧΟΣ ΒΡΑΧΙΟΝ

Κάποιος ώδηγήθη πρό του δικαστοϋ. Ο μάργυς είπε, ότι την προηγούμενη ήμέρα...

επειδή ένα από τά μέλη του είνε ένοχο. Έχετε έντελώς δικαιο, άπήντησε ο δικαστής...

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Ένας φτωχός άνδρωπος είχε ένα παπαγάλο. Τό μόνο, που ο παπαγάλος είχε μάθει να λέη...

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Είρεις, Φιρίκια, τί μου έκανε πιο μεγάλη έντόπωσι στην Έκθεσι; Ένα ρολόι του τούχου... Γιάτί; Γιά να σκοτώνη τον κατρό...

ΠΡΟΜΗΘΕΥΟΝΤΕ τόνους της διαπλάσεως και της Βιβλιοθήκης διά να περνάτε ώραία τας ώρας σας.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 165ος ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β'. ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1917

1.—Είς τόν Διαγωνισμόν τούτον δικαιούνται να λάβουν μέρος, δωρεάν μόν, όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον διά τόν 1917...

2.—Έκαστος τών διαγωνιζομένων όφείλει να στείλη από μίαν Συλλογήν Πνευματικών Άσκήσεων πρωτοτύπων...

4.—Όταν ή Διάπλασις σχηματίση βάζιμον όπνοται, ότι μία συλλογή (και άν ακόμη ο άποστολεύς...

5.—Έρ' όσον θά δημοσιεύονται από της προσεχούς Ίουλίου, —αί έγκριθησόμεναι Πνευματικά Άσκήσεις...

6.—Η συλλογή πρέπει να είνε όσαυ τό δυνατόν πλήρης, να περιέχη δηλαδή μίαν ή δύο Άσκήσεις έκάστου έίδους...

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ έκάστης Άσκήσεως, εις τήν περιθώριον τής σελίδος, πρέπει άφέντως να είνε γραμμένη ή λύσις τής.

8.—Όσοι εκ τών διαγωνιζομένων λησμονήσων ή παραλείψων σκοπίμως...

9.—Αί Άσκήσεις πρέπει να είνε ποτε καθυστερημέναι και εύανάγνωστοι...

10.—Αί συλλογαί, επιγραφόμεναι: «Πνευματικά Άσκήσεις, διά τόν 165ον Διαγωνισμόν είνε δεκταί...

11.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

12.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

13.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

14.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1.—Είς τόν Διαγωνισμόν τούτον δικαιούνται να λάβουν μέρος, δωρεάν μόν, όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον...

2.—Έκαστος τών διαγωνιζομένων όφείλει να στείλη από μίαν Συλλογήν Πνευματικών Άσκήσεων...

3.—Κάτωθεν τής τελευταίας Πνευματικής Άσκήσεως, μετά τήν λέξιν Τέλος, ο διαγωνιζόμενος...

4.—Όταν ή Διάπλασις σχηματίση βάζιμον όπνοται, ότι μία συλλογή (και άν ακόμη ο άποστολεύς...

5.—Έρ' όσον θά δημοσιεύονται από της προσεχούς Ίουλίου, —αί έγκριθησόμεναι Πνευματικά Άσκήσεις...

6.—Η συλλογή πρέπει να είνε όσαυ τό δυνατόν πλήρης, να περιέχη δηλαδή μίαν ή δύο Άσκήσεις έκάστου έίδους...

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ έκάστης Άσκήσεως, εις τήν περιθώριον τής σελίδος, πρέπει άφέντως να είνε γραμμένη ή λύσις τής.

8.—Όσοι εκ τών διαγωνιζομένων λησμονήσων ή παραλείψων σκοπίμως...

9.—Αί Άσκήσεις πρέπει να είνε ποτε καθυστερημέναι και εύανάγνωστοι...

10.—Αί συλλογαί, επιγραφόμεναι: «Πνευματικά Άσκήσεις, διά τόν 165ον Διαγωνισμόν...

11.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

12.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

13.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

14.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

15.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

16.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1.—Είς τόν Διαγωνισμόν τούτον δικαιούνται να λάβουν μέρος, δωρεάν μόν, όλοι όσοι έχουν ψευδώνυμον...

2.—Έκαστος τών διαγωνιζομένων όφείλει να στείλη από μίαν Συλλογήν Πνευματικών Άσκήσεων...

3.—Κάτωθεν τής τελευταίας Πνευματικής Άσκήσεως, μετά τήν λέξιν Τέλος, ο διαγωνιζόμενος...

4.—Όταν ή Διάπλασις σχηματίση βάζιμον όπνοται, ότι μία συλλογή (και άν ακόμη ο άποστολεύς...

5.—Έρ' όσον θά δημοσιεύονται από της προσεχούς Ίουλίου, —αί έγκριθησόμεναι Πνευματικά Άσκήσεις...

6.—Η συλλογή πρέπει να είνε όσαυ τό δυνατόν πλήρης, να περιέχη δηλαδή μίαν ή δύο Άσκήσεις έκάστου έίδους...

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ έκάστης Άσκήσεως, εις τήν περιθώριον τής σελίδος, πρέπει άφέντως να είνε γραμμένη ή λύσις τής.

8.—Όσοι εκ τών διαγωνιζομένων λησμονήσων ή παραλείψων σκοπίμως...

9.—Αί Άσκήσεις πρέπει να είνε ποτε καθυστερημέναι και εύανάγνωστοι...

10.—Αί συλλογαί, επιγραφόμεναι: «Πνευματικά Άσκήσεις, διά τόν 165ον Διαγωνισμόν...

11.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

12.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

13.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

14.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

15.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

16.—Κατά τόν δίσταγμα τής Β' Έξαμηνιας τού 1917 θα δημοσιεύονται εις τήν «Διάπλασιν»...

